A Weiss Szülők

A képen a feleségem szülei -- Weiss Mózes Mihály és a felesége, született Hübsch Gizella -- láthatók.

Az apósomnak, Weiss Mózesnek szódagyára volt Dunaszerdahelyen. Az első világháborúból volt két nagyezüstje. Amikor bejöttek a magyarok, mindenki, akinek volt nagyezüst vitézségi érme, vitézzé lett avatva, és kapott tíz hold földet. Az én apósom, akinek két nagyezüstje volt, nem lehetett vitéz, csak azért, mert zsidó volt. Aztán meghalt a munkaszolgálatban, valahol agyonlőtték. Az anyósom Auschwitzban halt meg.

Amikor megkaptam a "SAS" behívómat, elmentem a mai feleségem lakására, ott is elbúcsúztam. A feleségem, akkor még fiatal lány, kikísért az állomásra. Amikor búcsúzkodtam, azt mondtam, hogy én még Rózsiért visszajövök. Az anyósom erre: "Ugyan, Feri, maga bevonul katonának, bejárja a világot, még annyiféle lánnyal találkozik." Erre én: "Fogadom, hogy elveszem a Rózsit feleségül!" Ami aztán később meg is történt.

1945-ben boldog voltam, hogy a leendő feleségem hazajött a húgával. Közben elmúlt az év, beléptünk az 1946-os évbe. A szódagyár is elkezdett működni. A feleségem unokatestvére, Weiss Feri sokat segített, hogy visszakapjuk a szódagyárat. Segített összeszedni a régi szódásüvegeket, amikbe be volt vésve a név, hogy Weiss M. Mózes, Dunaszerdahely.

Én már szabómester voltam, de besegítettem a szódagyárba is. Egyszer csak jöttek az államosítások. Elvették a szódagyárat.